

Doštnina pla-
čana v gotovini

1937

2

S prilogo: Življenje
sv. Janeza Boska.

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salez. sotrudstvo

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, n kdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.
3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 6, 18 — 2. 3, 2 — 3. 2, 9 — 4. 4, 3 — 5. 8, 16 — 6. 9, 7 — 7. 6, 28 — 8. 5, 22 — 9. 9, 12 — 10. 1, 22 — 11. 3, 21 — 12. 2, 25 — 13. 8, 11 — 14. 6, 6 — 15. 8, 20 — 16. 5, 5 — 17. 1, 10 — 18. 2, 19 — 19. 6, 1 — 20. 9, 26 — 21. 5, 17 — 22. 4, 29 — 23. 2, 27 — 24. 1, 15 — 25. 5, 24 — 26. 7, 13 — 27. 8, 31 — 28. 9, 4 — 29. 5, 30 — 30. 6, 8 — 31. 3, 14.

V maju: 1. 2, 12 — 2. 6, 7 — 3. 4, 2 — 4. 5, 9 — 5. 7, 8 — 6. 1, 27 — 7. 9, 21 — 8. 8, 1 — 9. 6, 20 — 10. 7, 22 — 11. 5, 18 — 12. 9, 31 — 13. 1, 11 — 14. 4, 16 — 15. 3, 29 — 16. 7, 15 — 17. 9, 3 — 18. 5, 6 — 19. 8, 26 — 20. 4, 5 — 21. 2, 10 — 22. 6, 25 — 23. 9, 24 — 24. 6, 17 — 25. 7, 23 — 26. 9, 30 — 27. 6, 14 — 28. 1, 4 — 29. 4, 19 — 30. 8, 13 — 31. 6, 28.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

<i>Adlešič Ivanka</i> , Ljubljana;	<i>Platnar Neža</i> , Iška vas, Studenec;
<i>Androjna Jožef</i> , Stražišče;	<i>Puš Franca</i> , Št. Vid pri Stični;
<i>Brenčič Francka</i> , Vrhnika;	<i>Rašl Mihael</i> , Sv. Urban pri Ptujju;
<i>Bogovič Marija</i> , Križe, Podsreda;	<i>Rehar Marija</i> , Št. Janž na Dravskem p.;
<i>Ciperle Franc</i> , Lakovice;	<i>Ritonja Jožef</i> , Sv. Miklavž pri Ormožu;
<i>Fabjan Franc</i> , Mirna peč;	<i>Robič Marija</i> , Št. Vid nad Ljubljano;
<i>Gačnik Apolonija</i> , Vič;	<i>Rožič Franciška</i> , Ljubljana;
<i>Grešek Mihael</i> , Trbovlje;	<i>Seničar Ana</i> , Sevnica;
<i>Gruden Jožefa</i> , Hrašče pri Postojni;	<i>Simonič Alojzij</i> , Sv. Andraž v Slov. gor.;
<i>Gržinčič Antonija</i> , Klana pri Sušaku;	<i>Smrtnik Ivana</i> , Lukovica;
<i>Hlupar Janez</i> , Semič;	<i>Snoj Lojzka</i> , Ljubljana;
<i>Hrvatich Ana</i> , Loka pri Žusmu;	<i>Šebjan Katarina</i> , Beltinci;
<i>Hudobivnik Janez</i> , Šenčur;	<i>Štimac Jurij</i> , Sl. Bistrica, Črensovci;
<i>Hozjan Ana</i> , Hotiza, Lendava;	<i>Švab Helena</i> , Zg. Veterno, Križe na Gor.;
<i>Kelenc Lovrenc</i> , Sv. Marjeta pri Mošk.;	<i>Temlin Stefan</i> , sal. duh. Ljubljana;
<i>Kos Meta</i> , Jesenice na Gor.;	<i>Terdan Uršula</i> , Dol. vas pri Ribnici;
<i>Kozina Marijana</i> , Čirčiče, Kranj;	<i>Tome Apolonija</i> , Št. Vid nad Ljubljano;
<i>Krančan Pepca</i> , Vitanje;	<i>Umek Franc</i> , Boštanj;
<i>Lorber Franc</i> , Trbovlje;	<i>Vasovec Marija</i> , Meža;
<i>Meden Stanko</i> , Begunje pri Cerknici;	<i>Zajc Janez</i> , Sp. Zadobrava, Dev. M. Polju.;
<i>Mrzel Franc</i> , Slovenjgradec;	<i>Zaleznik Liza</i> , Ljubno;
<i>Perko Ana</i> , Podhosta, Toplice;	<i>Zebec Marija</i> , Sv. Barbara v Halozah;

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Don Boskov dan.

Letos smo prvič po salezijanskem svetu obhajali don Boskov praznik na dan 31. januarja. To je njegov smrtni dan (leta 1888). Cerkev pa je že od začetka imela lepo navado, da je obhajala praznik mučencev kot njih „rojstni dan,“ kakor se izraža, prav na dan njih smrti, saj je bil tedaj res njih rojstni dan za vse lepše življenje, kot pa je rojstni dan za dolino solz.

Pred tremi leti je bil don Bosko oklican za svetnika. Sedanji papež Pij XI., kateremu salezijanci neizmerno veliko dolgujejo za njegovo ljubezen do njih očeta in do njih samih, je hotel imeti don Boska čim prej na oltarjih. Kaj se mu je tako mudilo? Naravnost presenetil je višje predstojnike v Turinu z naznanilom, da bo don Boska oklical za svetnika na veliko noč 1. aprila 1934. Kar malo prekmalu se jim je zdelo, saj so se vendar hoteli dostojno pripraviti na tako izreden praznik. Toda papež ni poslušal nobenih izgovorov, tako je on sklenil, pa je moralo držati. Ali ga ni tudi v tem Bog navdihoval? Kdo bo rekel, da ne?

Nevarni časi

Kdo bolje pozna današnje čase, ki so polni nevarnosti, kakor prav vrhovni glavar svete Cerkve? Njemu je dobro znana vsa beda in revščina po svetu, krivice, ki se mnogim gode, da radi tega že obupujejo in se v obupu sprašujejo, ali je vendar še Bog nad nami, da kaj takega dopušča in da ne udari? So pač ljudje, kakor sta bila Janez in Jakob „sinovi groma“ (boa-

nerges). In kaj je vzrok vsemu temu, vsem socialnim krivicam, da bogatini in mogotci stiskajo reveža? Samo to, ker ni vere na svetu. Po deželi je še kako, toda mesta so skvarjena, nekatera do mozga. Z goljufijami in s krivicami upropaščajo druge, nobenega nauka o pravičnosti se več ne drže; vera, pravijo ti ljudje, je za otroke in stare ljudi, za nje pa ne, za prosvetljence! Zato pa tako krivično izkoriščajo bližnjega v svoje samopašne namene. Tako se godi že dolgo časa. Tako je bilo in je, kakor da bi smodnik nosili na kup. Marsikje je že prišlo do izbruha. Drugje skrbno stražijo nakopičene snovi, da jih hudobna roka ne zažge in da ne nastane eksplozija. Nevarnost je pa le vedno vsak trenutek tu. Toda drugje se je treba lotiti zdravljenja teh razmer, ne pa šele gasiti, ko je požar izbruhnil, ali iti na svojo streho, ko že pri sosedu gori. Treba se je že prej zavarovati, treba je seči stvari do dna. Pri korenini je bolezen. Tam črv gloje, zato se drevo suši. Tako je s človeško družbo. Potrebne so ječe in tudi vislice za zločince. Toda zločinov ne mara biti konec, kakor da se ljudje vislice več ne bojijo.

Da človeštvo ozdravi, je treba čisto drugega zdravila. Treba je globoke vere. Kjer vere ni, in sicer žive vere, da ljudje živijo po njej, tam tudi nobena grožnja ne pomaga, niti ječe, pa tudi vislice ne.

Zdraviti je torej treba pri korenini. Z eno besedo: treba je globoke verske vzgoje mladine. Treba jo je tako rekoč

napraviti nesprejemljivo za brezver-
ske in prevratne nauke.

Kakršna mladina, taka bodočnost

Vse to in še mnogo več je papež imel pred očmi, ko je postavljaj na oltar don Boska, modernega apostola. Kako pa je don Bosko zdravil človeštvo? Od vseh strani, toda glavno skrb je posvetil korenini. Pobiral je po ulicah zapuščene sirote in jih vzgajal, ker bi se sicer izgubili in končno našli svoj dom v ječi.

Tudi njemu je bila bolj kot jasna preprosta resnica, da je od mladine odvisna bodočnost. Ta pa je ogrožena zlasti v predmestjih in delavskih okrajih, ki so versko najbolj zapuščeni in najbolj izpostavljeni prevratnim naukom. Saj hudobni ljudje prav med temi upajo dobiti največ pristašev za svoje prevratne naklepe.

Prvo don Boskovo mesto je bilo predmestje velikega delavskega mesta Turina. Tako je sam začel in tako je tudi svojim sinovom naročal, naj gredo v predmestja in delavske okraje, da rešujejo ondotno prebivalstvo. Toda najbolj mu je bila pri srcu mladina. Ako se že mlad človek okuži, bo ta strup ostal v njem ter bo okuževal dalje, tudi njegova družina bo vsa okužena. Bolj kot kužne bolezni se prenašajo s staršev na otroke pogubni nauki, brezverstvo.

Kdaj postane klas snetiv? Ali ne takrat, ko se razvija? Kdaj je prišel črv v jabolko, ko pa ni videti, da bi ga bil navrtal, pa vendar je notri? Kdaj? Takrat, ko je drevo cvetelo. Takrat se je že legel črv, ki se je potem v jabolku zaredil, da je postalo črvivo. Tako je z mladino. V njenih cvetnih letih je odločilno, kakšna bo v bodočnosti, ali bo tudi potem ves rod piškav, brez zdrave vsebine, razjeden in gnil.

Da bi torej don Bosko to mladino ohranil in obvaroval pred tako črvivostjo, jo je zgodaj navajal na svete zakramente, na molitve, ki človeka plemenitijo, da bo kdaj žlahten rod in bo rodil tudi žlahten sad. Ako tega

ni, bo mladina ostala kakor divjak v gozdu, ki raste naprej in ostane divjak, njegovi sadovi pa so lesnike. Kaj bi rekli gospodarju, ki bi imel v vrtu zasajene same divjake in jih nikdar ne bi cepil? Saj bi mu dejali, da je nespameten!

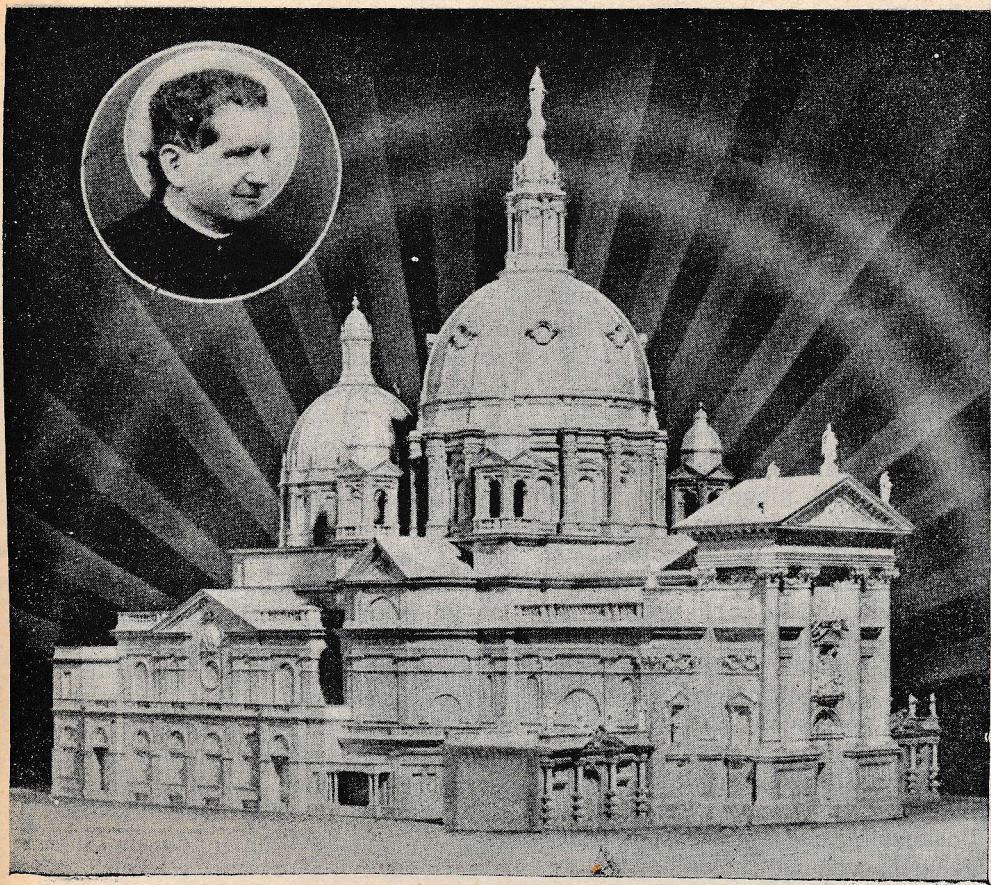
Don Bosko je bil prepričan, da bo mladina rasla kakor divjak, ako je ne bo cepil s prežlahtnim cepičem — samim Jezusom Kristusom, da bi mogla obroditi dober sad, kakor obrodi žlahten sad le cepljeno drevo.

Ako pa ni tega nadnaravnega činitelja, ako človeka Bog sam ne poplemeniti, ostane divjak. In take divjake ustvarja danes komunizem, ker že vnaprej in v zagrizenem sovraštvu izključuje vse, kar je božjega. Ako pa narod ni več veren, potem pa tudi ne bo v njem npravnega življenja, in takrat se že začena razkroj, dokler narod popolnoma ne propade in ne izgine iz zgodovine, kakor jih je že toliko izginilo. Povprašaj, zakaj ni več asirskega in babilonskega naroda, zakaj je stari rimski narod propadel in kdaj je začel propadati, pa boš našel odgovor, da zato, ker je postal materialističen, navezan samo na uživanje, strasti so nebrzdano vladale, nakar je nujno sledil neizogiben propad.

Don Boskovi oratoriji - ambulante

V svetovni vojski je nemški vojskovodja Hindenburg nagnal Ruse v mazurska močvirja, da so se v njem utopili; danes pa so ruski narod židje nagnali v močvirje brezboštva in nernavnosti, ko so potrgali vse vezi, podrli vse jezove, da zdaj tone ter gre neizogibno proti propadu, ako se prej ne spametuje in se ne otrese židovskih voditeljev ter se ne vrne k Bogu.

Katoliška cerkev pa je zato tu, da rešuje. „Prišel sem, da rešim, kar se je izgubilo...“ Zlasti pa gre božjemu Zveličarju za najnežnejši cvet, za mladino, da je slana komunizma ne pomori. V Kaliforniji so letos v pomarančnih nasadih morali kuriti, da cvetje ni pomezlo. Prav tako skrbi Jezusa Kristusa in njegovega namestnika, da mladine

Prenovljena bazilika Marije Pomočnice v Turinu.

slana ne vzame; zato je tako hitel, da ji je dal patrona, zaščitnika pred strupenimi vplivi. Papež dobro ve, kaj je don Bosko za mladino in torej tudi za bodočnost naroda. Njegovi oratoriji, kjer se zbira mladina, da v veselju preživi svoje mlade dni, pa da tudi naukov dobi za življenje ter se utrdi s svetimi zakramenti za boj, ki jo čaka prej ali slej, ti oratoriji so danes bolj ko kdaj na mestu. Don Boskovi oratoriji, to so ambulante, kjer mladina dobi zdravil za dušo in sredstev, da

se obvaruje škodljivih kali bolezni. Zato je tudi zapovedal, da se po vsem svetu praznuje na dan 31. januarja don Boskov praznik, da se govori o njem in o njegovem delu.

Dragi sotrudniki in blage sotrudnice! Vi živite z don Boskovimi sinovi, jim pomagajte, sodelujete z njimi v dobrem, vedite, da s tem skrbite za boljšo bodočnost naroda. In to je veliko delo. To ni manjše delo, kakor je delo narodnih osvoboditeljev.

*„Kakor kuga so slabe knjige in slab tisk sploh, zato jih odločno odklanjajte!“
Tako pravi don Bosko.*

Don Bosko — lovec duš.

Daj mi duše, drugo vzemi!

„Posebnost velikih duš je, da doumejo potrebe časa, ki ga preživljajo, in se zanje tudi žrtvujejo,“ trdi oboževani govornik Notr Damskega svetišča v Parizu p. Lakorder. Taka velika duša je bil svetnik 1934. Velike noči, odlični mojster mladinske vzgoje, ljubitelj in ljubljenec mladih duš, sv. Janez Bosko. Doumel je potrebe časa, ki ga je preživljal in znal se je zanje žrtvovati.

Mlad duhovnik je še bil, ko ga je nekega dne vzel njegov duhovni voditelj bl. Kafasso s seboj v državno jetnišnico, kjer je redno katehiziral med nesrečnimi jetniki. Kar je tu doživel, je bilo odločilnega pomena za vse njegovo življenje. V teh mračnih in zatohlih celicah turinske ječe je pravzaprav dozorel njegov sklep, da bo posvetil vse svoje življenjske sile vzgoji zanemarjene mladine.

Kafasso ga je vodil po dolgih, ozkih hodnikih iz celice v celico. Za rahločutno Boskovo srce so bile te ure pravi križev pot: vse celice prenapolnjene z mladostniki od 12 - 18 leta. In kakšno vedenje med njimi! Tam nekje skupina fantov prepeva opolzlo pesem. Pa saj to ni petje! Rjovenje je, živalskemu podobno. V drugem kotu se je vnel prepir. Oči kar žarijo v nebrzdani strasti. Iz umazanih ust se valijo ostudne kletve, da se ubogemu Bosku lasje kar ježijo od groze. V naslednji celici vlada smrtna tišina. Jetniki sede vsi strti: lica so jim bleda, izsušena, oči ugasle, nezaupne. Kar bi moralo biti rožnat cvet, je samo še orumenelo, ovenelo listje. Starčki so v svojih sedemnajstih in devetnajstih letih!

Ob pogledu na to razdejanje duš, so se mu vsi ti nesrečneži zasmilili globoko v srce. Ni jih obsojal. Spoznal je, da so nekatere duše res stepene, shojene kakor poti. Vsi hodijo preko njih s trdimi koraki. Kakor da so samo za pot in za most, da vsi

peljajo čezenj. In druge so trde vse življenje. Še v zadnjem hipu ne dahnejo mehke besede ljubezni. Morda nasmehe na izmučenem, zgubanem obrazu mrliča razodene prvokrat: saj je morda imel vendarle mehko srce. Nekatere duše so kakor trnjeve: ranijo in same nosijo rane. Spoznal je tudi, da nekatere duše morajo biti shojene in trde in trnjeve, pa niso same krive. Saj niso imele v dobi, ko bi najbolj potrebovale materine mehke dlani in vedrega očetovskega pogleda, ne enega ne drugega. Morda sta oče in mati šla na delo, da preskrbita svojim in sebi najpotrebnejšega za življenje. Morda sta že eden in drugi prehodila svojo življenjsko pot in se preselila v večnost: svojega otroka pa zapustila sama, da je rastel kakor kopriva ob poti, brez vsake nege, izpostavljenega vsem slabim vplivom ceste. Komaj, komaj je dorastel, že ga je življenje sililo v svet, da si prisluži vsakdanji kruh. Svet je pokvarjen. Fant bi potreboval vodnika, ki bi ga opominjal, mu kazal smernice v življenje, mu dajal pogum. Pa vodnika ni bilo!

Pač, ponujalo se jih je mnogo. Saj se je prav v tej dobi vnela najhujša borba za mladino. Svet se je začel zavedati, da je v mladini bodočnost. Najrazličnejši klicarji so vabili s priliznjeno in sladko besedo in sladkimi obljubami mladino brez vsake življenjske izkušnje v svoje dostikrat prav slabe vrste. Mladina se je vdajala mamljivim besedam. Prišlo je pohujšanje v dušo in kaj je strašnejšega mimo tega? Hudo je gledati podrtije, ki jih je povzročil vihar, recimo, na lepi cerkveni stavbi. Toda še strašnejše je gledati na razdejanje, ki ga je povzročila zlobna roka v zlatem svetišču mlade duše, kjer je še pred kratkim blestel oltar Vsemogočnega v nebeški krasoti angelske čistosti.

Od prvega pohujšanja pa je le še

nekaj korakov do drugega padca, ki mu sledi še tretji in četrti; notranji glas preneha govoriti, svariti; sledijo javni zločini in tem ječa... Nesrečni človek pa je v sramoto Cerkvi, domovini in svoji družini. A kar je najhujše, je to, da je bila morda za to ubogo dušo vsa predragocena Kri božjega Odrešenika zastonj prelita na križu. Bog je žrtvoval svoje življenje, da bi ta duša imela življenje in ga imela v izobilju. Pa kako naj ima življenje v sebi, ko je gnil ud na skrivnostnem telesu Kristusovem, suha veja, ki se bo nekoč vrgla v večni ogenj, da tam najde svoj žalostni konec. Ustvarjena pa je bila za božje življenje in za uživanje neprecenljive dediščine v prebogatih nebesih.

Bridko je bilo to spoznanje za don Boska, a vendar odrešilno za toliko revnih, zapuščenih duš. Od tega dne dalje ima don Bosko edino misel, edino skrb: kako rešiti duše. Iz njegovega srca kipi vedno le ena in ista molitev: Gospod, daj mi duše, da jih rešim zate; da jih obvarujem pred opustošenjem, če so še Tvoje prelepo bivališče;

da jim vrnem novo življenje milosti, če so ga mogoče po nesreči zamorile v sebi. Gospod, daj mi duše, da ne bo Tvoja presveta kri zastonj prelita!

Pričel je vabiti mladino. Skromni so bili pričetki, včasih združeni, rekel bi, z nepremostljivimi težavami. Saj ni imel nobenega pravega prostora, mladine pa vedno več in več. Šestkrat se je moral v petih letih z žalostjo v srcu seliti iz kraja v kraj. Povsod so bili njegovi živahni dečki v nadlego hišnim gospodarjem, sosedom, oblastem. Ni bilo pravega razumevanja za ves njegov trud, celo med duhovniki sobratih ne. Nekaj nezaslišanega se jim je zdelo, da bi se duhovnik vlačil s poulično drhaljo. Niso razumeli velike Boskove skrivnosti, da gre za njihove neumrjoče duše. Preskrbel jim je streho, hrano, obleko, izobrazbo samo zato, da bi mogel rešiti njihove duše. Velike so bile žrtve, ki jih je doprinašal za svoje dečke. Sam je nekoč rekel: „Če bi se trudil za rešitev svoje duše, kolikor se trudim za duše drugih, bi bil gotov, da sem jo rešil.“

(V drugo naprej.)

Salezijanska mladina na ulicah Buenos Ayresa.

Iz naših misijonov

Matto Grosso, Brazilija:

K Čavantes.

Ogenj v gozdu.

„To je znak, opazili so nas, ter sporočajo zdaj svojim tovarišem, da je nevarnost blizu. G. Kolbakini se je tedaj spomnil, kako mu je stari kacik pripovedoval o navadah tega divjega rodu. Kadar namreč opazijo sovražnika, se eden izmed njih povzpne na 20 metrov visoko palmo, ki dviga ponosno svojo krono nad druga drevesa, tam iz suhega listja palme napravi sveženj in ga zažge. Dim, ki se vali proti nebu ravno opoldne, je znak, da je sovražnik blizu, naj bodo oprezni.

Misijonarji so se spogledali in niso nič rekli, le poslušali so, kako jih je poučeval Karahás. Pravil je: „Ako še danes ali pa jutri opazimo podoben ogenj, moramo biti previdni, kajti to je znamenje, da gre zares, da se pripravljajo na boj.“

Karahás je imel prav. Ponovno se je pokazal dim. Ni bilo nobenega dvoma, da so misijonarji stopili v pokrajino divjega rodu Čavantes. Samo kratka razdalja jih loči od strašnega sovražnika. Použili so skromno kosilce in nadaljevali pot, ves čas spremljajoč valeči se dim iz palme.

Kraljestvo Čavantes.

Rod Čavantes prebiva na površini sto tisoč kvadratnih kilometrov v medrečju Araguaja (na vzhodu) in Ksingu (na zahodu), presekala pa je kraj zloglasna Rio das Mortes (reka smrti). Doslej je ta kraj popolnoma neraziskan. Izmed vseh, ki so se drznili približati se temu rodu, se niti eden ni vrnil živ, kvečjemu je njegovo truplo reka prinesla z višavja. Ni čudno, da so se okrog rodu Čavantes spletle najbolj bajne pripovedke, ki krožijo celo pri njih sosedih Bororos in Karahás.

Napadajo iz zasede. Iznenada planejo na sovražnika, pobijejo ga z

gorjačami, potem ga slečejo in puste golega na obrežju ali kjer je že padel, ako ga ne vržejo v reko, potem pa spet izginejo neznano kam kakor prikazni.

Nadaljevali smo pot s svojim čolnom naprej po reki ter smo proti večeru zapeljali na levi breg, kajti na desnem so bili Čavantes, ki so nas gotovo opazovali. Prenočiti na desnem bregu bi bilo skrajno neprevidno. K sreči Čavantes nimajo čolnov, reko preplavati pa je tudi jako nevarno, zlasti ponoči. Tako nas je pred napadom varovala reka, da smo lahko mirno prenočili.

Zopet ogenj!

Očitno znamenje sovražnega razpoloženja. Dim se je razgubil. Večer je legal, komarji so nadlegovali ljudi, ki so polegali po šotorih. Postavili smo stražo že radi krokodilov. Sicer je noč mirno minila. Zgodaj zjutraj smo spet zarezali valove ter pluli naprej. Kakor je bilo pričakovati, so nas sovražniki zasledovali. Ob desetih nekako se je začel dvigati črn dim znad stepe ter se je valil preko nje. Suha trava je gorela in požar se je hitro širil. Pa to je bil le signal sovražniku, da se zbere in pripravi za napad. Kako ga bodo izvedli? Morda se bodo odkrito pogнали proti nam, ali pa bodo poskusili iz zasede? Ni kazalo drugače, kot da smo povečali svojo pozornost in smo bili skrajno oprezni. Zvečer smo se utaborili na otoku sredi reke. Padla je temna noč, toda z nasprotne strani nas je strašil ogenj, ki je pa ponehaval, dokler ga ni obilna nočna rosa popolnoma zadušila. Vstalo je prekrasno jutro. Hoteli smo za vsako ceno prodreti tja, kjer sta padla junaka Sačiloti in Fuchs, zato smo se odločno spustili na pot.“

Pravijo, da je pred sto leti poskušal pater kapucin Taggia približati se divjemu rodu, pa je za las manjkalo, da

ni izgubil življenja. Ubežal je čisto slučajno. Odtlej pa nihče ni poskušal iti k rodu Čavantes do naših mučencev misijonarjev.

Naši misijonarji so po poti premišljevali, kako je to, da so tako nedostopni ti divji rodovi. Da so sovražni civiliziranim ljudem, bi bilo še razumljivo, saj to je v krvi vsakega svobodnega sina divjih gozdov, da so pa križu tako nasprotni, to se pa ne da razumeti drugače, kot da jih sam satan podpihuje.

Misijonarji so pluli po reki že osem dni. 9. avgusta proti večeru so prispeli nasproti onemu kraju, kjer sta misijonarja 1. novembra 1934. dala svoje življenje in s krvjo oplodila to divjo zemljo, ki bo prej ali slej obrodila sadove. Na desni strani reke se je dvigal strm breg. Tam sta se izkrcala, ko sta opazila dva divjaka na bregu. Na desni strani je bilo obrežje posuto z drobnim peskom, da se je vdiralo vanj. Misijonarji so izbrali prostor za prenočišče prav na koncu kolena, ki ga tvori reka z velikim in ostrim zavojem. Hoteli so se bolj zavarovati in imeti pregled čez vso okolico za slučaj kakega napada. Toda njih oči, še bolj pa srce je uhajalo preko reke, tja, kjer sta padla naša mučenca.

Sonce je zahajalo vse krvavo in metalo rdeče žarke na ono zemljo, celo zelenje dreves se je pordečilo — vse je spominjalo na kri, ki se je ondi prelila. Naši misijonarji se niso mogli strpeti in počakati naslednjega dne, še zvečer so povესlali na onstran reke ter se povzpeli po navpičnem bregu tja, kjer je stal skromen križ, pred njim pa izkopana zemlja. Tu sta na-

Prizor iz pohoda 15.000 mladine ob 60. letnici salezijanskega dela v Argentini.

šla prvi počitek izmučena misijonarja. Pokleknili so in zmolili gorečo molitev, spominjajoč se dveh velikih duš, ki sta hiteli k divjim bratom, da jim poneseta bratski poljub v Kristusu in da jih zanj pridobita.

Že ko se je zvečerilo, so se vrnili v svoje šotore in se vlegli k počitku. Toda spali niso mnogo. Vtis, da so na onem mestu, kjer sta sobrata bila tako kruto umorjena in da jih morda prav isti zdaj zalezujejo, kako bi planili po njih in v svojem zakrknjenem sovraštvu pobiti tudi nje, ta misel jim ni dala spati.

Proti jutru so zaslišali, da je počila

veja v gozdu. Oni, ki je bdel, je pograbil puško ter zbudil ostale, češ, da je nevarnost blizu. Prisluškovali so, da bi zasledili kaj, toda vse je utihnilo. Morda je žival bežala pred zverjo, ki jo je zasledovala, ali pa, kar je še verjetneje, so jih divjaki hoteli zva-biti v gozd, da jih tam pobijejo. Kakor koli že, zaspati ni bilo več mogoče, tem bolj, ker se je začelo daniti in to je divjakom najbolj priljubljen čas, da planejo na svoje žrtve. Za ta dan so misijonarji sklenili, da ne bodo šli naprej. Hoteli so si ustvariti natančno sliko o kraju in proučiti vse podrobnosti o umoru misijonarjev. G. Kolbakini je prav na onem mestu, kjer sta preli-la svojo kri za vero iz ljubezni do bližnjega, opravil sveto mašo za pokojna misijonarja. Ni mogoče popisati čustev, ki so navdajala mašnika in vse druge ob spominu na strašno smrt misijonarjev, tem bolj, ker so bili tudi oni sami v podobnem položaju, v neposredni bližini neizprosnih divjakov, ki za nobeno čeno niso marali pustiti nikogar k sebi.

Po sveti maši so začeli preiskovati kraj in okolico, kjer se je odigrala ona krvava drama.

Nadaljevanje prihodnjič.

Pisma misijonarjev

Iz Kolumbije piše slovenski misijonar Mirko Rijavec svojemu tovarišu v bogoslovje na Rakovnik. Zdaj je tudi on v bogoslovju, dočim je prej deloval še kot klerik med gobavci. Kar nena-domā ga nekoč iz bogoslovja pokličejo nazaj v Kontratacion, v zavod za gobavce: „Zgodilo se je namreč, da so se gobavi dečki našega zavetišča tako spuntali, da noben predstojnik ni smel niti na dvorišče stopiti. Gospod inspektor me je nujno poklical. Zapustil sem za nekaj mesecev svoje študije in odšel. Gospod inspektor je stavil vame še svoje zadnje upanje; če jih ta ne bo pomiril, je dejal, potem jih nihče ne

bo. In res, samo Bogu hvala, čez štiri mesece so vsi tisti mladi volkovi postali pohlevna jagnjeta, zares pridni so postali. Jokali so se, ko sem odhjal... in jaz tudi.

Kako se ljudje bojijo gobavcev! Za redovniško srce pa je življenje med njimi najsrečnejše, naj bogatejše! Oh, moji gobavčki, nikoli jih ne bom pozabil! Reveži veliko trpijo in nujno potrebujejo koga, ki bi jih v srcu resnično ljubil.

Salezijansko delovanje je tukaj v Kolumbiji upapolno. Povsod bi nas radi, a manjka ljudi. Dela je res veliko. Žal, da je vlada v zadnjih časih postala ne samo framasonska, temveč prav komunistična in nikakor se ne čudi, ako bi jutri časopisi pisali o grozotah v Kolumbiji, kakor danes pišejo o Španiji. Vendar kaže, da ni še vse izgubljeno, vsak dan namreč bolj narašča reakcionarna stranka. Veseli me, da salezijanci tudi v Jugoslaviji napredujejo. Skoraj vsako leto zasedejo novo postojanko.

Vleče me sicer nazaj med moje gobavčke. Samo to mi je žal, da že deset let ne slišim več lepe naše materinščine.

Moj ponos pa je, da sem Kristusov vojak. Ta misel me tolaži v težavah, vzpodbuja k delu in daje korajžo v nevarnostih, ki jih ne manjka zlasti na potovanju.

Pozdravi vse!

Vdani

Rijavec Mirko.

Pismo g. Majcena iz Junnanfu-ja se je precej zakasnilo. Pisal ga je že sredi novembra ter voščil vesele božične praznike, pa je prispelo malo pred veliko nočjo.

„Kako je lepo, kadar v visokih stolpih rakovniške cerkve zapojo veseli zvonovi o polnoči in ko se ljudje tam iz rakovniške okolice zbirajo krog jaslic, ter je cerkev bajno razsvetljena. Toda tu v Junnanfu-ju ne bodo peli

zvonovi, saj jih ni, niti misli tukajšnjih prebivalcev ne bodo hitele k Onemu, ki je njih življenje, luč in resnica.

Ne bomo imeli tu ne jaslic ne dreveščka, ne bodo doneli mnogoštevilni zbori o polnoči. Naše petje bo skromno, pa vendar bo imelo svoj čar. Tudi spomin na lanski božični večer nas bo spremljal, ko smo prav na ta dan prišli na svoje misijonke polje v Junnanfu. Svoje veselje bomo iskali pri novorojenem Kralju kraljev in ga bomo prosili za naše predstojnike, za prijatelje in dobrotnike. V enem si bomo popolnoma enaki: istega Jezusa bomo imeli tu, kakor vi tam v lepi slovenski zemlji. In v tem je pravo veselje.

Zadnjič sem že poročal, da je g. Kerec odpotoval v Hong-kong in da je na poti nevarno zbolel za dvojno pljučnico. Podelili so mu že svete zakramente in ga pripravili za večnost. Mnogo so molili zanj, bodisi naši gojenci kakor tudi sestre s svojimi gojenkami. Sedaj se mu je obrnilo na bolje in upamo, da se bo s koncem novembra vrnil. Jaz že komaj čakam. Pridige, govori in šola me precej zde-

lajo, ker mi je jezik še precej okoren in uho še precej kosmato za kitajske tone. Kadar besede postavim prav v nasprotni red, kakor so pa v slovenščini, še skoraj najbolje zadenem.

Kmetje so tu že pospravili riž, ki je dobro obrodil. Mrzli himalajski in tibetanski vetrovi nas že tudi obiskujejo. Zdi se, da bo letos precej huda zima. Sestre iz Slovenske Bistrice, ki se pripravljajo za misijone (zdaj so že gotovo tam) ne bodo imele preveč prijetne poti, kajti približno 15 dnevna ježa na trdem konjskem sedlu in v ostri burji ni kaj prijetna.

Naše nove stavbe lepo napredujejo, čeprav zelo počasi, kajti nimamo nobenih stavbnih strojev in priprav. Pa ljudje tukaj tudi ne čutijo nobene potrebe po strojih. Povedal sem jim, da imate na Rakovniku celo stroje za lupljenje krompirja in za pomivanje posode, pa so se zelo čudili in kar niso mogli verjeti, da je sploh mogoče priti na tako praktično misel.

G. Oravec se že lepo razume s svojimi kitajskimi vajenci, manjka mu pa marsikaj, na kar je bil na Rakovniku navajen.

Bogoljuben natečaj.

Cerkev Male cvetke na Kodeljevem, ki bo prva njena cerkev v Sloveniji, se bo spomladi začela zidati kljub težkim razmeram. Tudi don Bosko je zidal svojo cerkev Mariji Pomočnici v težkih časih, pa jo je vendar dovršil in celo brez dolgov. Tem bolj je bila vidna njena pomoč, čim manj je bilo izgledov za sredstva. Podobno je tudi zdaj pri nas, ko se dviga cerkev Mali Tereziki, priljubljeni svetnici. Mnogo so že dobrotniki darovali, toda Terezika bo še naprej trosila milosti na tiste, ki bodo pomagali pri zgradbi njenega svetišča.

Za letošnjo leto je načrt tak, da se cerkev spravi do jeseni pod streho ter da se na praznik Male Terezike, 3. oktobra, blagoslovi. Prav isti dan bo

posvečena prekrasna cerkev svetnici v Lizijeju. Dobra srca naših sotrudnikov se bodo gotovo odprla, saj prosimo za to, da se njena čast v Sloveniji čim bolj razširi in da ta cerkev postane njena prava božja pot ob sosednjem Selu, kjer molijo njene sosesre karmeličanke k svoji veliki priprošnjici.

Natečaj, ki ga razpisujemo, je sledeč:

V predveži bo 11 kamenitih stebrov, visokih po 4 m in pol; vsak bo stal 4.000 Din.

V cerkvi bodo stebri iz umetnega kamna, in sicer v desni ladji štirje, visoki po 8 m in pol in bodo stali po 5.000 Din. V levi ladji in koru jih bo šest, prav tako iz umetnega kamna;

visoki bodo po 6 m in 65 cm, pa stali bodo po 3.500 Din.

Prvi steber v desni ladji bo plačal Nadbiskupski konvikt v Zagrebu. Kdor bo prevzel stroške za enega izmed naštetih stebrov, bo nosil steber njegovo ime.

Prepričani smo, da se bodo našle duše, ki bodo Tereziki žrtvovale sad svojega dela, saj bodo zato od nje bogato poplačane z milostmi in zaslužnjem, ki daleč presega vsoto, ki se na prvi pogled zdi visoka. Počasi se da tudi to spraviti skupaj. Koliko nepotrebne si ljudje lahko pritrčajo in darujejo za dobro stvar, ki bo pre-

mnogim v časno in večno korist.

Tudi rakovniška cerkev je zgrajena iz samih milih darov. Koliko dobrega se stori dušam v njej, koliko tolažbe najdejo ljudje pri Mariji! Pripomogli pa so k temu tisti, ki so darovali za svetišče, da se je moglo pozidati. Brez dvoma bo tudi Terezika našla velikosrčnih oseb, ki bodo pomogle, da se pozida njeno svetišče.

Blagohotne darove je nasloviti ali na Salezijanski mladinski dom, Kodeljevo, Ljubljana, ali pa na Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik v Ljubljani.

Bog bodi plačnik vsem darovalcem!

Po salezijanskem svetu

Zadnji veterani legajo v grob

G. Jernej Fascie (Fašie)

Na praznik sv. Janeza Boska je še imel slovesen govor v baziliki Marije Pomočnice v Turinu, kjer se je s sinovsko ljubeznijo spominjal don Boska, ko je živel ob njem in ga opazoval v njegovem delovanju. Ko se je poslavljaj iz zavoda, mu je don Bosko namignil, da se bo še vrnil k njemu. Po dovršeni maturi je obiskoval vseučilišče ter še vedno bival v zavodu pri don Bosku. V teh letih je že znal ceniti don Boskovo delo.

Koj po don Boskovi smrti je res prišel nazaj ter postal salezijanec. V duhovnika je bil posvečen v Padovi, ko je bil nastavljen kot profesor v salezijanskem zavodu v Este pri Padovi.

Že na praznik zjutraj se je čutil nekam nerazpoloženega in so mu celo odsvetovali, naj si rajši počije, mesto da bi šel na prižnico. Toda on ni veliko dal na to. Šel je na prižnico ter je v zanosu začel proslavljati don Boska ter se ga z veliko ljubeznijo spominjal, kako je bilo pri njem in kolike njegove naklonjenosti je bil tudi sam deležen. Proti koncu govora

mu je začela beseda nekam zastajati, čeprav mu je vselej gladko tekla; moral je to pot kar na lepem zaključiti svoj govor. S prižnice je šel takoj v svojo sobico. Nikoli ni potreboval zdravnika, zdaj pa je vendar privolil, da so poslali ponj, toda preden je ta prišel, je gospod Jernej že izdihnil blago dušo; srce mu je opešalo.

V salezijanski družbi je vedno z veseljem deloval, bil je vselej vselega obraza in je z vsakim občeval tako preprosto kot najboljši prijatelj. Ko se je posvečevala cerkev na Rakovniku, je bil tudi on tu s pokojnim kardinalom Kaljerom.

Bil je dalj časa inspektor v Siciliji in potem v severni Italiji, nato pa ga je 1919. tretji don Boskov naslednik g. Albera poklical k vrhovnemu sosvetu; bil je vrhovni svetovalec za šolske zadeve in za tisk. Gospod Jernej je bil mož globoke izobrazbe. Sestavil je knjigo o don Boskovem vzgojnem načinu, ki je predpisana celo kot učna knjiga na italijanskih učiteljskih.

Slovenski salezijanci, ki so študirali bogoslovje v Turinu ali Rimu, se spominjajo, da je prav nje najrajši imel in

Tekmovalci iz katekizma v oratoriju na Rakovniku.

z njimi se je najrajši pogovarjal ter jim ljubeznivo nagajal. Bil je zares blaga in zlata duša. Pri don Bosku naj uživa plačilo in pri Mariji Pomocnici. Do njiju je gojil iskreno otroško ljubezen.

Argentina.

Velikodušna poteza bratske ljubezni.

Gojenci našega zavoda: „S. Isabella“ v Argentini so se prostovoljno odrekli nagradam, ki so se delile ob koncu šolskega leta za njihov napredek v šoli. Prosili so ravnatelja zavoda, da se pošlje vsota, ki bi se sicer izdala za njihove nagrade, tovarišem salezijanskih zavodov v Španiji.

Med drugim so ob slovesnem zaključku šolskega leta tudi takole dejali: „Ko se veselimo lepega zaključka šolskega leta in ko se pripravljamo, da gremo na počitnice k svojim staršem, se spominjamo naših dragih bratov v nesrečni Španiji, ki so jim zavodi razdrti, morda pa celo njih ni več, ker so jih divje tolpe pomorile, da jih

bodo starši zastonj pričakovali domov.

V veliki stiski, ki jo preživljajo naši španski bratje in njih družine, ki so prav tako navezane na don Boskove ustanove, kako so naše, poklanjamo ta skromni dar, s katerim naj jim bo vsaj nekoliko pomagano, vsaj toliko, da si otro solze po strašnih nesrečah, ki so jih povzročili ljudje brez Boga in brez domovine.

Bog naj vrne mir španski domovini, da zopet vzcvete krščanska kultura, kateri smo tudi mi dolžniki.“

K temu ni potreba nobenega pojasnila, saj dejanje samo že dosti jasno kaže na vzvišene sadove krščanske vzgoje.

Tako se vzgaja v bratskem in krščanskem duhu v don Boskovih zavodih.

Za šestdesetletnico prihoda salezijancev v Argentino je skozi glavno mesto Buenos Ayres korakalo 15.000 salezijanskih gojencev. Na prestolico je napravila ta manifestacija mogočen vtis.

Avstrija.

Don Bosko zaščitnik avstrijske mladine.

31. januarja je dunajski kardinal Innitzer v navzočnosti najvišjih svetnih in cerkvenih oblasti, v navzočnosti mnogobrojne množice in mladine slovesno oklical don Boska za zaščitnika vse avstrijske mladine. To velepomembno dejanje je bilo z navdušenjem sprejeto med narodom, ki vstaja okrepljen po Kristusovem evangeliju, ki na njegova načela postavlja svojo domovino. Don Bosko brez dvoma ne bo samo po imenu zaščitnik avstrijske mladine, posebno še zdaj, ko je njen mogočen priprošnjik pred Bogom.

Iz naših zavodov

• Rakovnik

Papežev dan v našem oratoriju.

Ves katoliški svet je zelo slovesno in prisrčno proslavil petnajsto obletnico kronanja Pija XI. Saj je bil to dan zahvale in prošnje ljubemu Bogu za telesno zdravje našega sv. očeta

Tudi mi, don Boskovi fantje - oratorijanci na Rakovniku smo pokazali svojo ljubezen do sv. očeta, ko smo 14. II. popoldne priredili v dvorani papeško proslavo. Vrstili so se prizori, deklamacije, zborni govori s skupno prisego, tekmo iz katekizma. Prizor:

Pet mladih fantov je prineslo svoje lučke - darovana leta pred sliko sv. očeta s prošnjo, izraženo v pesmi: „Vzemi, vzemi, ljubi Bog, leto dni iz mojih rok in podari eno moje leto sv. očetu!“ Marsikomu se je orosilo oko, zlasti, ker je vsak čutil, da ti fantje ne izgovarjajo le naučenih besed vloge, ampak darujejo res svoje mlade dni za dolgo življenje Pija XI.

Drugi del akademije je bila tekma iz katekizma. Rekli smo si pred petimi meseci: „Tekmo bomo napravili iz katekizma. Na papežev dan v febru-

arju se bomo udarili.“ Nekateri so vzeli napoved zares in so se takoj začeli redno učiti; redno so prihajali ob nedeljah k razlagi krščanskega nauka in prav tako tudi k vaji. Drugi pa so malo zmajevali z glavo, češ, saj se še za šolo ne naučimo odlično, pa bi se tu in še prostovoljno? Zadnji teden pred tekmo pa se je ojunatil marsikakšen izmed teh strahopetcev, vendar je bilo skoraj nemogoče popraviti zamudo petih mesecev. Pri tekmi nas je nastopilo 27. Iz odgovorov tekmovalcev nisi mogel ločiti, kateri je gimnazijski dijak in kateri iz tretjega razreda osnovne šole. Odgovore so pretehtavali sodniki in nam zapisovali dosežene točke. Razumljivo je, da se je kakšnemu kaj zataknilo; tako je n. pr. eden učil, da smo otroci staršem božji namestniki; drugi zopet je na hitro vprašanje: „Kdo je ubil Kajna?“, odgovoril nepremišljeno: „Abel!“ Včasih so kake odgovore tudi skupno povedali. Izpadlo jih je v tekmi, da jih je končno ostalo devet, po trije iz vsake skupine. Sedaj se je začel šele pravi boj za prvo mesto. Po trije in trije so se udarjali. Odgovori jasni, hitri. Gre za besedo, za eno samo napako v besedi, za naglas. ‚Publika‘ sodeluje prav kakor pri nogometni tekmi. Nazadnje je bil po skupni glasni sodbi vseh prisotnih proglašen za najboljšega učenec petega raz. Ivan Gerkman. G. ravnatelj nam je razdelil nagrade. Prvi je dobil veliko knjigo o evharističnem kongresu s častno diplomom, drugi blago za celotno obleko, dva naslednja zimske plašče. Nagrade so dobili vsi iz devetorice. Vsi tekmovalci pa so dobili lepo veliko sliko Pija XI. in spominsko knjigo.

Prav je, da se v času samih tekem, tekmuje tudi v znanju katekizma. Starši in drugi don Boskovi prijatelji so bili z prireditvijo zelo zadovoljni. Vsi, poslušalci in tekmovalci imajo korist od take tekme. Neka gospa je rekla, da se je pri naši tekmi marsikaj naučila.

Vsa akademija je izvenela v končno prisego: „Mi smo mladina, ki ljubi rimskega papeža.“

Salezijanski bogoslovci na obisku pri češkoslovaškem konzulu.

Sprejem pri češkoslovaškem konzulu

Čehoslovaški konzul g. Minovsky je povabil salezijanske bogoslovce Čehe, Slovake pa tudi Slovence, ki študirajo na Rakovniku, in njih profesorje na čajanko.

Gospod konzul in njegova gospa, ki je Srbkinja, sta sprejela povabljeni goste z vso pristrčnostjo in domačnostjo. Bogoslovci so zapeli v zboru in solo vrsto slovanskih narodnih pesmi in podkrepitev slovanskega bratstva in vzajemnosti.

Ravnatelj zavoda se je v pozdravnem nagovoru zahvalil g. konzulu in gospe za njuno prijazno naklonjenost, gospod konzul pa se je v pristni srbsčini zahvalil za pozdrav in odziv povabilu ter želel, da se prijateljski stiki med konzulatom in med zavodom, kjer študira bogoslovje lepo številu čeških in slovaških bogoslovcev, ohranijo trajno.

Pozdravil ga je tudi eden izmed Čehov bogoslovcev, kateremu je konzul odgovoril v češčini. Svojim roja-

kom Čehom in Slovakom je dejal med drugim: „Vedite, dragi bratje, da so vam vrata konzulata vedno na stežaj odprta in da boste našli tu, kadar koli pridete, košček svoje domovine. Zato se počutite na konzulatu, kakor da ste doma!“

Počutili so se tisto popoldne zares kakor doma, zato so mu bili za njegove besede tem bolj hvaležni.

To prijazno povabilo gospoda konzula Minovskega je napravilo na podanike češkoslovaške republike kakor tudi na nas Slovence najlepši vtis.

Radna.

Naš oratorij.

Ko se je pričenal naš oratorij, so dejali nekateri malodušni ljudje: oratorij je za predmestja, ne pa za vasi. Pa so se temeljito zmotili, kakor so časi pokazali. Na primer že samo Radna jim je dokaz, da ni tako. Toliko fantov in fantičev obiskuje naš oratorij na Radni, da nam kar prostora

primanjkuje. Razdeljeni pa so v tri skupine: v fantovski krožek, v mali krožek in drobiž.

Fantovski krožek.

Med fanti, ki že odraščajo, ima oratorij še posebno velik pomen. Prav taki fantje so navadno sami sebi prepuščeni, ko bi najbolj potrebovali prijateljske roke v nevarni dobi. V oratoriju najdejo vodnike, ki jih usmerjajo na pravo pot v življenje. Tudi pri nas na Radni je poskrbljeno, da ti mladeniči dobivajo duhovne in umske hrane.

Vsako nedeljo je sv. maša, nato pa sestanki vsake vrste, v katerih se posamezne skupine udeležujejo. Vsak teden prosvetni večeri, katerih se z veseljem udeležujejo in se pri predavanjih izobražujejo ter utrjujejo v krščanskih načelih, ki posegajo do zadnjih pojavov javnega in zasebnega življenja, kakor žilice in živci v telesu. Tudi igre izobrazujejo. In te naši fantje kaj pridno prijemajo. Tako so uprizorili igro „Jurija Kozjaka“, v kateri so podani težki časi našega kmeta po Dolenjski za časa turških vpadov. Danes pa je doba socialnih vprašanj. Dve igri, ki spadata v sodobnost, so uprizorili z velikim uspehom na domačem odru. V eni - „Ljubezen zmaguje“ - je rešeno socialno vprašanje s krščansko ljubeznijo, v drugi „Prevarani upi“ pa je podana jasna slika, kako rešujejo socialno vprašanje boljše viki v Rusiji in drugod. Taka igra zaleže več kot še tako ognjevit predavanje, saj je nazorna slika, košček življenja.

Pohvaliti pa je treba naše fante, da radi prihajajo k popoldanskemu nauku in zdaj v postu h križevemu potu. Počasi pa se pripravljajo na duhovne vaje, ki bodo vsak čas.

Mali krožek.

Sem spadajo taki fantje, ki niso več otroci, vsaj biti ne marajo, med odrasle si pa tudi še ne upajo, zato se sami v svojem krožku komandirajo. Ti imajo sestanke in predavanja čisto posebej, njim primerne.

Najmlajši.

Teh je največ. Pravi živ-žav je, ko pridejo v nedeljo zjutraj k nam na Radno. Letos nas je zima potegnila in nam ni dala snega za smuko, kvečjemu nekaj zmrzlega je ostalo v osojnih zakotjih, da so si nekateri nosove obdrgnili, ko so orali po njem.

Ostali so torej kar v sobi krog peči in se tu igrali, pa kaj poučnega zvededeli.

Naša „Čebelica“ tudi po zimi pridno nabira. Naši mladi vlagajo v svojo hranilnico po dinarčku, mesto da bi ga zapravili za bonbone ali kaj. Počasi se pa le nekaj nabere. Zrno do zrna pogača.

Tako mimogrede pa stare znamke zbirajo, jih zamenjavajo in barantajo z njimi. Saj so še stari tako neumni, pa bi mladim kdo zameril!

Tako je pri nas na Radni — v Mezopotamiji — med rekama Savo in Mirno.

Celje.

Nismo še tam, res je, toda vsak čas bomo. Zemlja je že pripravljena, samo še postaviti je treba zavod-oratorij, pa bo tudi tam lepa postojanka. Pa dela bo dosti in hvaležnega, saj je don Boskov oratorij še povsod obrodil, na še tako zanemarjeni ledini. Zrastel bo oratorij, kakor upravičeno upamo, še letos in sicer v takem okraju, kakor bi si ga bil sam don Bosko izbral, namreč v predmestju Celja; v industrijskem okraju - Gaberjih.

Don Boskov oratorij, to je za današnje čase delo božje previdnosti. Komu ni danes znano, da je prav mladina danes predmet vseh komunističnih skrbi. Danes so pridobili že celo vzgojitelje, da v šolah dopuščajo svobodno razpravljanje o komunizmu, ponavljajo se napadi na vse, kar navadno dnevni levičarski tisk napada. Mladini se polnijo ušesa s komunizmom in njegovimi blestečimi in varljivimi načeli. Ko mladina pride iz

šole, gre v razne športne in druge klube in organizacije, kjer se spet navzame istega strupenega duha nezadovoljnosti in težnje po nasilni prenovitvi razmer. Tako postane mladina, vzgojena po teh načelih, kakor nekak mozeg komunističnega gibanja. Mladina jim je po pravici največja skrb. Saj ko jo bodo enkrat zastrepili in jo preželi s sovraštvom do cerkve, potem je za vselej njihova.

Navečje uspehe pa žanjejo komunisti med delavci, zato jim tudi gre najbolj za delavsko mladino, ki jo hočejo za vsako ceno pridobiti zase. Če je torej pomoč kje potrebna, in sicer brez vsakega odlašanja, je potrebna prav v takih delavskih okrajih. Rešiti je treba mladino; če smo rešili to, smo rešili naše postojanke, sicer je naša bitka izgubljena. To pa seveda ne gre brez žrtev. Koliko žrtvujejo komunisti za svoje ideje, za dosego svojih namenov! Koliko pa mi katoličani? Ali ne odrinemo z nevoljo kak dar, samo da se iznebimo nadležnega prosilca? Pa vendar ne berači zase, ampak za skupni blagor. Ali pa hočete, da vas bo ta mladina, ki danes ne marate zanjo žrtvovati vsaj malenkosti od svojega, nekoč razlastila, pogrnala na cesto kot berače, ako boste celo življenje srečno odnesli? Drugod se je že tako zgodilo. Sovražnik ne miruje, neprestano je na delu. Le pogledjte v take okraje, pa boste videli.

Mladino je torej treba rešiti za vsako ceno. Treba jo je prepojiti s krščanskimi načeli ter jo tako napravili odporno proti kužnim vplivom komunizma in brezboštva ter prevratnih načel. Načinov je mnogo, toda eden izmed najboljših in dobro preizkušenih po vsem svetu so don Boskovi oratoriji, ki imajo prav to nalogo: mladino krščansko vzgojiti in jo tudi izobraziti ter pripraviti za pošteno življenje. V takih oratorijih mladina po domače in prijetno, ljubeznivo občuje z duhovniki, kar spet dobro vpliva na njo, da se ne boji duhovnikov ali da jih celo ne sovraži v svoji zaslepljenosti in predsodkih.

Vsak človek je poklican, da po svojih močeh pomaga rešiti bližnjega, tako zatrjuje že sv. pismo. Kjer je pa nevarnost večja, se zahteva tudi nujnejša pomoč. Večje nevarnosti pa menda še ni bilo v zgodovini za mladino, kot je danes, zato je upravičeno upanje, da bodo tisti, ki se zavedajo važnosti časov, v katerih živimo, na vso moč podprli akcijo za skorajšnjo dovršitev Mladinskega doma v Celjskem predmestju. Precej se je že nabralo v Celju in okolici, zlasti Savinjska dolina je bila radodarna. Kamen do kamna palača, pravijo, toda koliko kamnov ali opek je treba in koliko siane to delo, preden je palača dograjena! Kljub vsem težavam pa upamo, da bomo kmalu začeli z delom in da bo že v jeseni ondotna mladina našla svoj novi dom. Odvisno pa je od dobrih src...

Martinišče, Murska Sobota.

Dijak iz Martinišča v Murski Soboti piše:

„Da bi nas videli, kako nam sije veselje z obraza, kako nam lica gore! In da bi slišali našo pesem in naš vrisk!

Ko smo zapuščali v začetku šolskega leta domačo hišo, smo si na skrivnem obrisali solzo, saj je mlademu človeku tako težko spet na trdo delo. Toda, ko te vržejo v vodo, — plavaj ali pa utoni. Da bi na kraju šolskega leta ne utonili, smo se resno lotili šolskih knjig, ki dijaku sicer kdo ve kaj ne dišijo.

Ko smo se vrnili v zavod, smo našli nove predstojnike, pa prav tako prijazne, kot so bili prejšnji, saj so iz iste don Boskove šole. Zato da bi se mi dijaki ne emerali, so nas predstojniki popeljali, kakor je bila tudi don Boskova navada, v vinograd tja dol v Medjimurje. Vreme se je celo kislo držalo, pa nam ni skalilo dobrega razpoloženja in skvarilo sladkega grozdja.

Za patrona pa imamo mi tu usmiljenega sv. Martina. Pripravili smo se na

njegov praznik. Gospod Kranz, dekanjski upravitelj, je pel sv. mašo; g. Klekl Jožef, znani prvobornik za osvobodjenje Prekmurja, pa nam je predstavil v izklesanih besedah sv. Martina kot čistega Kristusovega borca. Ko smo dali Bogu, kar je božjega, sv. Martinu pa izkazali dolžno čast, smo seveda tudi mi prišli na svoj račun. Zaključili smo dan z lepo igro „Beraški študent“ v soboški prosvetni dvorani. Še dvakrat smo jo potem morali ponoviti.

Tudi Miklavž je letos prišel v sijajnem spremstvu na oder s prav lepo spevoigro g. Gržinčiča. Potem nas je kmalu obiskal novi g. inspektor g. Ivan Špan. S spoštovanjem smo gledali visokega gospoda; pa ko drugič pride, bomo že bolj pogumni in se bomo tudi na samem z njim kaj pomenili.

Kmalu po božičnih počitnicah smo se začeli pripravljati na don Boskov praznik; neposredno pred praznikom je bila devetdnevica. Na praznik pa nam je v svojem govoru g. Camplin, tajnik mariborske prosvete, predstavil don Boska kot velikega vzgojitelja in njegovega vzornika sv. Frančiška Saleškega, ki se je letos moral kar umakniti don Bosku.

Uprizorili smo slike iz njegovega življenja, kako na primer z bratom Antonom bije boj za poklic, potem pa je g. Camplin v predavanju in slikah razgrnil pred nami njegovo bogato življenje.

Veselo nam minevajo dnevi sredi dela in učenja, ki bo vsak čas pri kraju; listič za lističem pada s koledarja, v nas pa veselje raste. Kdo bi nam zameril.

Zagreb - Knežija.

Na jugozapadnem robu Zagreba leži delavski okraj, ki se mu pravi Knežija. Salezijanci so pred nekaj leti postavili tam nov zavod ter odprli mladinski dom za tamošnjo mladino. Te je čim dalje več prihajalo. Gospodje so čez dan opravljali službo katehetov po okoliških osnovnih šolah, ob večerih,

zlasti pa v nedeljah, so imeli mnogo opravka s temi oratorijanci, ki je njih število raslo v stotine.

Z mladino pa je pričelo prihajati v kapelico tudi mnogo občinstva, da je kmalu postala premajhna in je bila do zadnjega kotička napolnjena, čeprav so se brale za občinstvo kar štiri sv. maše Salezijanci so že koj od začetka mislili na večjo cerkev, toda gmotne razmere so jih vedno zadrževale in jih zavirajo še sedaj, da ne morejo pričeti s prepotrebim delom. Zdaj pa je potreba postala še bolj kočljiva, kajti kar iznenada jim je prevzvišeni gospod nadškof koadjutor g. dr. Alojzij Stepinac ponudil župnijo. Njegova želja je bila, da se nemudoma odpre, ker stvar ne trpi več odloga. Župnija sv. Blaža je predaleč in je pred podelitvijo štela do 60.000 duš.

„V nedeljo 28. februarja se je v navzočnosti zagrebškega nadškofa koadjutorja in salezijanskega inspektorja preč. g. Ivana Špana ter več drugih predstavnikov cerkvene in svetne oblasti ustanovila nova župnija v zagrebškem predmestju, ki bo nosila ime „Župnija Marije Pomočnice“. Tvorilo jo bo ozemlje izločeno iz župnij sv. Blaža, sv. Marka in sv. Antona. Štela bo 16.000 duš. Nastavljeni bodo poleg župnika tudi štirje kaplani. Upravljali jo bodo salezijanci. Za prvega župnika je imenovan ravnatelj Salezijanskega mladinskega doma g. Dragutin Brumec, kaplani pa so gg. Radman Srečko, Mihelič Silvin, Pavičić Nikola in Skuhala Franc. Kot župna cerkev bo služila kapelica v Salezijanskem domu, dokler salezijanci ne sezidajo nove cerkve. Nova župnija je začela poslovati večeraj.“

Tako je poročal Slovenec dne 2. marca 1937.

Delo salezijancev na Knežiji je tako dobilo priznanje z visokega mesta, kar bo dalo zopet novega ognja in tudi cerkev Marije Pomočnice se bo prej dvignila, kot bi se sicer. Salezijanci so prevzvišenemu gospodu nadškofu koadjutorju iz srca hvaležni za tako priznanje in naklonjenost.

† Štefan Temlin.

V nedeljo 28. februarja je bil njegov pogreb s Stare poti za Leoniščem. Nad vse pričakovanje mnogo ljudi se je zbralo na vsej dolgi Stari poti. Toda šele, ko se je pogreb razvil ter se je pomikal po Šmartinski cesti proti pokopališču, se nisi mogel načuditi dolgi vrsti pogrebcev, ki so pokojnega gospoda Temlina spremljali na zadnji poti.

Pred mrtvaško vežo na Stari poti so mu salezijanski bogoslovci skupno z zborom krožkarjev iz Mladinskega doma na Kodeljevem zapeli žalostinko, nakar mu je zaigrala godba rakovniškega oratorija žalno koračnico in ga spremljala prav na pokopališče k Sv. Križu. Pogrebne obrede je opravil prečastiti gospod stolni župnik dr. Tomaž Klinar.

Kako je bil g. Temlin priljubljen in znan, je pokazal njegov pogrebni dan. Skoraj nenadoma je odšel od nas. Saj je še do zadnjega vodil salezijansko prosveto v Mladinskem domu, še celo po božiču. Kmalu je začutil bolečine v grlu in prsih ter je moral leči, čeprav je še nekaj časa kljuboval bolezni. Zdelo se je, da bo tako močan človek, kakor je bil on, v resnici tudi premagal bolezen. Prišel je na Rakovnik, kjer je ostal teden dni v oskrbi zavodovega zdravnika, toda ta je koj uvidel

nevaren položaj, zato je svetoval, naj gre v bolnico ali Leonišče, ker je stvar postajala vedno bolj resna. V Leonišču so ga zdravniki preiskali in nam na naše začudenje naznanili, da ima gospod že močno razvito jetiko v pljučih in grlu. Kar ni bilo verjeti tem zdravniškim dognanjem, saj je bil še do zadnjega krepak in niti slutiti ni dal, da se je v njem zagnezdila zavratna bolezen, ki je hitro napredovala. Ko je bil še v višji gimnaziji, je moral prekiniti nauke in se zdraviti v naših zavodih. Res je popolnoma ozdravel, zlasti v Zagrebu, kjer se je v salezijanskem konviktu dobro podprl in se okreplil. Nato je šel v bogoslovje v mednarodno semenišče v Turin.

Bil je zelo nadarjen dijak, saj je bil vedno med prvimi. Tudi v bogoslovju se je odlikoval. Rojen je bil v Beltincih v Prekmurju 23. julija 1901. Posvečen je bil v duhovnika v Turinu 7. julija 1929.

Kot duhovnik je najprej deloval v Veržeju v naši zasebni gimnaziji, potem spet v Zagrebu v Nadškofijskem konviktu, ki ga vodijo salezijanci, nato pa je vodil na Rakovniku obrtne šole, kjer je znal s svojim prav zares očetovskim nastopom pridobiti vajece, da so ga iskreno ljubili. Značilno je bilo pri njem v tej šoli to, da je zlasti za tiste, ki so bili manj nadarjeni ali kakor koli že zaostali, najbolj skrbel. Odlikoval se je v nepristranosti in pravičnosti, prav zato pa je imel velike uspehe in spoštovanje med vajenci obrtniki!

Nato so ga predstojniki poslali v Salezijanski mladinski dom v predmestje Zagreba na Knežiji, kjer je dve leti vodil zavod kot ravnatelj; hrvaščino je jako dobro obvladal.

Že ko je bil na Rakovniku, je imel obe leti popoldanske nedeljske govore, da so ga ljudje tudi iz mesta kaj radi hodili poslušat. Vsak govor je dobro pripravil in si ga vselej že teden prej napisal, da je bil zares izklesan in dovršen. Imel je močan glas, da je mogočno donel po cerkvi.

Lani je imel toliko govorov, da je na koncu že tožil, kako je utrujen. Morda si je pa prav s temi govori oslabil pljuča; ko se je potem še močno prehladil, so se kali boleznikaj hitro razvile.

Veliko veselje je imel tudi do prosvetnega dela. Vsak teden je imel po več predavanj raznim odsekom prosvete na Kodeljevem.

Prav posebno pa se je zanimal za za zidavo nove Terezikine cerkve. Požrtvovalno je hodil od fare do fare, imel lepe govore ter potem nabiral darove za to cerkev. Sv. Terezika mu je njegovo prizadevanje gotovo obilno poplačala.

Pustil je za seboj veliko vrzel, ki jo bo težko zapolniti. Salezijansko delo raste na vseh straneh in od povsod kličejo na pomoč, naj jim gospod inspektor pošlje delavce, ker sami ne zmorejo in bodo prekmalu omagali od prekomernega dela. Zdaj pa v to stisko pride še ta izguba! Kakor nam je hudo za njim, tako smo pa tudi popolnoma vdani v božje naredbe, saj se je zgodilo, kakor je Bog hotel. Njemu je znano, zakaj mora tako biti in zaupamo vanj, da kar on stori, vse prav stori.

Pokojnega gospoda Štefana Temlina priporočamo vsem našim sotrudnicam v molitev!

† *Fanika Božič.*

Hčerk Marije Pomočnice.

Fanika Božič je bila doma iz Sevnice pri Zidanem mostu. Že v svojih mladih letih je na tihem hrepenela za lepšim življenjem ter je prosila Marijo, da bi jo vzela za svojo hčerko. Fanika je namreč v svojih mladih dekliških letih vedno nekaj bolehala, končno pa se je zdravje popolnoma popra-

vilo, da je mogla za svojo srečo k don Boskovim sestram — Hčeram Marije Pomočnice.

Že blizu štirideset slovenskih deklet je šlo k njim in mnoge delujejo že skoraj po vsem svetu raztresene, zlasti v misijonih. Šle so tja pač z namenom, da se prej ali slej vrnejo v domovino, kjer jih željno pričakuje ženska mladina v predmestjih. Tudi Fanika Božičeva se je nadejala, da se vrne v domovino in da bo tu delovala, toda Marija jo je vzela k sebi. Zadel jo je mrtvoud, da si dalj časa sama ni mogla nič pomagati. Ko se je že obračalo na boljše, pa je bila rešena trpljenja.

Delovala je med mladino v severni Italiji in pričakovala, da jo predstojnice z drugimi sestrami pošljejo na delo v Jugoslavijo. Res so lanske jeseni prve že poslale, toda nje ni bilo med njimi in je ne bo.

Bila je sveta duša, prijazna, potrpežljiva pa vedno vesela. Zrela je bila za nebo, kamor je odšla k Mariji, k svoji materi po plačilo. Nedvomno bo molila pri Bogu in izprosila, da se delo naših sester-Hčera Marije Pomočnice razmahne po naši domovini v blagor ogrožene ženske mladine.

Molimo tudi za to našo sestro!

Milosti Marije Pomočnice

Štiri letna deklica mi je obolela za ošpicami. Prebolela je. Po par tednih je začela bolehati na pljučih. Tako je oslabe-la, da niti pet minut ni mogla sama hoditi. Zdravnik se je izrazil, da ni več pomoči. Jaz pa sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pom. na Rakovniku. Ko jo je kmalu zatem zdravnik poslal na rentgenski pregled, sem jo jaz spremljala, oziroma večji del nosila. Mimogrede sva obiskali Marijino svetišče in šle okoli oltarja Marijinega. Z povzdignjenimi rokami sva prosili za ljubo zdravje. Proš-njam so se pridružile še solze. In res Marija naju je uslišala. Na pregledu so ugotovili, da ni nobene nevarnosti. Od tistega dne se je zdravje hčerki vidno vračalo in zdaj je popolnoma zdrava.

Sevnica. *Terezija Slavič.*

Naš mali, komaj triletni sinček se je grozno opekel, ker je stopil v lonec vrelih plev. Kljub zdravnikovi pomoči ni mogel cele tri mesece zravnati noge, vedno jo je držal skrivljeno in celi kosi mesa so mu začeli odpadati. Nekoč sem mu sama poskušala zravnati nogo, pa so se mu vse rane znova odprle in fantek je straš-no jokal. Tisto noč nisem zatisnila o-česa. Obljubila sem Mariji Pomočnici, da se bova oba prišla osebno zahvalit, če mi ozdravi sinka. Drugi dan - pred kosi-lom - rečem možu: „Poskusi mu še ti zravnati nogo, jaz si ne upam več.“ Glej čudo! Čisto brez težav jo je zravnal in sinček je začel veselo hoditi okrog.

Dravlje. *Franja Cilar.*

V mesecu aprilu in maju pretekelega leta sem priporočila svojega učenca, ki je zbolel v nevarni bolezni - meningitis - Mariji Pom. in sv. don Bosku. Prestal je hudo operacijo in zdravniki so že kar izgubili upanje nad ozdravljenjem. Tedaj pa je gotovo Marija posegla vmes. Deček je ozdravel brez vsakih posledic. Vsake-mu, ki se nahaja v nadlogah in stiskah, priporočam, naj se obrne k Mariji Po-močnici in sv. don Bosku.

Cankova. *Kočar Rozika, učiteljica.*

Bila sem bolna na živcih in nato se me je lotila še angina. Morala sem v bolnico na operacijo. Zelo me je skrbelo, kaj bo z mojimi otroki, če mene izgubijo. Z zaupanjem sem se obrnila do Marije na Rakovniku z devetdnevnicco in ji obljubila, da se javno zahvalim, če mi izprosi zdravje. Marija me je uslišala. Danes sem zdrava. Tisočera Ti hvala, ljuba nebeška Mati!

Meža. *Elizabeta in Vinko Breznik.*

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomoč-nici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki, da so izprosili zdravje težko bolnemu sinu in da so mi že v tolikernih težavah prisko-čili na pomoč.

Križevci pri Ljutomeru. *Marija Čuk.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomoč-nici za pomoč v težki preizkušnji. Mati nam je nevarno zbolela. V tej stiski, ko že ni bilo več človeške pomoči, sem se zatekla k Mariji Pomočnici z devetdnev-nico, bila sem uslišana. Zato se ji še enkrat najprisrčneje zahvalim, pa tudi za druge vsak dan mi izkazane milosti in dobrote.

Ajdovec. *L. Iskra.*

Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. don Bosku za izredno pomoč pri tež-kih izitih.

Lipovci. *S. Janez, dijak.*

Prisrčno se zahvaljujem v prvi vrsti Mariji Pomočnici pa tudi sv. don Bosku in sv. Tereziki za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih potrebah, posebno pa za skoraj čudežno ozdravljenje roke, po-tem ko je zdravniška veda že odpovedala.

Tržič. *Jožefa Ovsenek.*

V hudi stiski sem se z zaupanjem za-tekla k Mariji Pomočnici, k sv. don Bosku in k pokojni sestri - salezijanki Tereziji Žvegljč. Obljubila sem zahvalo v „Vest-niku,“ če bom uslišana. Sedaj, ko se je Marija tako milostno ozrla name, izpol-njujem svojo obljubo. Hvala ti, Marija in in sv. Don Bosko, srčna hvala!

Ljubljana. *Požar Ivanka.*

Najlepše se zahvaljujem Materi vseh milosti za uslišanje v zelo važni zadevi. Kako srečni smo, da imamo v tej dolini solza tako dobro Mater, ki se k njej lahko zatečemo v vseh dušnih in telesnih težavah.

Prevalje. A. M.

Zbolela sem. V nedeljo zvečer mi je bilo tako hudo, da sem mislila, da bom umrla. V tej skrajni stiski sem prosila Marijo, naj mi pomaga, da vsaj ne bom umrla brez svetih zakramentov. Zdravje se je kmalu obrnilo na boljše. Tisočera hvala Mariji!

Pajek. Amalija.

Imela sem težko zadevo, ki mi je napravila veliko skrbi in žalosti. Obrnila sem se z zaupanjem do Marije Pomočnice in sv. don Boska in vse se je srečno izteklo v mojo veliko zadovoljnost.

Maribor. C. Sch.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici na Rakovniku za dobljeno zdravje.

Ljubljana. Slatner Jože.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za uslišanje v neki zelo važni zadevi. Že med devetdnevnic, ki se je opravljala na Rakovniku, se je stvar obrnila na boljše, ob koncu devetdnevnic pa se je nad vse pričakovanje lepo iztekla.

Slov. Konjice. F. Č.

Mariji Pomočnici in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: *Sotrudnica* od sv. Andraža v Halozah za zdravje in zato, da se je izkazala nedolžnost njenega sina v zelo važni zadevi. — *Turjak Marija*, Rače pri Mariboru, za večkratno uslišanje v različnih težavah. — *Mohorič Marija*, Železniki, da je hčerka zadobila zdravje na očeh, ko že nobeno zdravilo ni več pomagalo. — *E. F.*, Preska pri Litiji, ker je po opravljeni devetdnevnic ozdravela njegova sestra. — *Drašler Frančiška* za ozdravljenje hudo bolne noge. — *Burja Marija*, Homec, da je srečno prestala

težko življenjsko nevarnost in da je bila uslišana v neki drugi zelo važni zadevi. — *M. K.*, Cleveland, Amerika, da se je sodnijska zadeva tako srečno iztekla. — *Škrabar Marija*, Zagorje, da je dobila službo. — *Kebe Anica*, Cerknica, za ozdravljenje smrtno nevarne bolezni. — *Neimenovan sotrudnik* iz Leš na Gorenjskem za večkratno pomoč v različnih težkih življenjskih preizkušnjah. Vsakokrat se je zatekel k Mariji Pomočnici in don Bosku z devetdnevnic, pa nikdar zastoj. — *A. H., K.*, da je dobila službo. — *Antelj Helena*, Loke, in *N. N.*, Sevnica, za zdravje pri živini.

Za zadobljeno zdravje se še zahvaljujejo: *Cimerman Alojzija*, Ljutomer; — *Vrzel Marija*, Blaguš; — *Vočina Marija*, Ženik, Sv. Jurij ob Ščavnici; — *Žabot Fračiška*, Sv. Jurij ob Ščavnici; — *Markot Helena*, Slovenjgradec; — *Grijič Amalija*, Celje; — *Tacer Uršula*, Pilštanj; *Prah Helena*, Jesenice na Dolenj.; — *M. I.*, Ljubljana; *M. R. Dobrava*; — *K. Ivana*, Železniki; *F. C.*, Frankolovo; — *Neimenovana*, Vransko.

Dalje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za uslišane prošnje: *Furlan Marija*, Trst; — *Seliger Ivana*, Vrhnika; — *Balančič Lenka*, Moste pri Ljub.; — *Simončič Francka*, Cerklje ob Krki; — *Belak Rozalija*, Maribor; *M. S. Zemelj*, Gradac; — *N. N. Otok*, Podzemelj; *Urbančič Neža*, Leskovec; *Tkalec Alojzij*, Dol. Bistrica; — *Štukelj Marija*, Sodinja vas, Semič; — *M. O.*; Veržej; — *R. F.*, Medija - Izlake; — *Kos Polonca*, Št. Jakob ob Savi; — *M.P.*, Ljubljana; — *M. B.*, Bele vode; — *Ocepek Julijana*, Vižmarje, Št. Vid; — *Čegovnik Marija*, Prevalje; *Kranjc Ana*, Sv. Jurij ob Taboru; — *Korošec Marija*, Dol. Jezero, Cerknica; — *Čadež Angela*, Šoštanj; — *Kastelic Marija*, Polica; — *Župec Ivana*, Lavrea; — *Bizjak Ana*, Višnja gora; — *B. K. Dolenc*, Vincarje pri Škofji Loki; — *L. M.*, Krško; — *Jurca Katarina*, Rovte.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

KNJIŽICE

Živimo v taki dobi, da mora človek biti vedno oborožen. Države izdajajo milijarde za orožje, da so vedno pripravljene, ker so časi nevarni in druga drugi več ne zaupajo. Ne oborožujejo se sicer toliko zato, da bi napadale, ampak, da bi bile pripravljene odbiti morebitni napad.

Današnji čas stoji v znamenju komunizma, ki se hoče za vsako ceno razširiti in zajeti vse dežele in narode. Ta komunizem je v neprestani ofenzivi; napada predvsem krščanske resnice, Kristusovo ustanovo — Cerkev, ki mu je najbolj na poti v dosego cilja. Vsak zvest član te Cerkve pa mora biti pripravljen, da brani svojo trdnjavo — sveto Cerkev. Prav najbogatejša žetev pa se obeta komunizmu tam, kjer ni zadostne izobrazbe, kjer vlada nevednost. Takim ljudem blesteča načela zatemnijo pogled v resnično stanje stvari, ker ne znajo odkriti zank, ki so jim nastavljene. Prav zato pa je danes nujno potrebno, da so katoličani dobro poučeni v verskih resnicah. To še posebno poudarja sedanji papež in naroča, da se katoličani čim dalje bolj izobražujejo v verskem nauku. Taka izobrazba pa se pridobi največ s čitanjem katoliškega časopisja in knjig ter brošuric, v katerih je za majhen denar mnogo koristi.

Poleg katoliških listov, ki jih je hvala Bogu precej, pa so gotovo po važnosti med prvimi naše „Knjižice“; za skromen dinarček nudijo zares prav mnogo. Povsod so našle priznanje in vsi z navdušenjem pozdravljajo zamisel, da se izdajajo take poučne knjižice.

Vse od kraja so lepe, nam pišejo tudi gospodje župniki — in pozdravljajo te naše „Knjižice“. Saj so takoj uvideli njih umestnost, zlasti v današnjih časih.

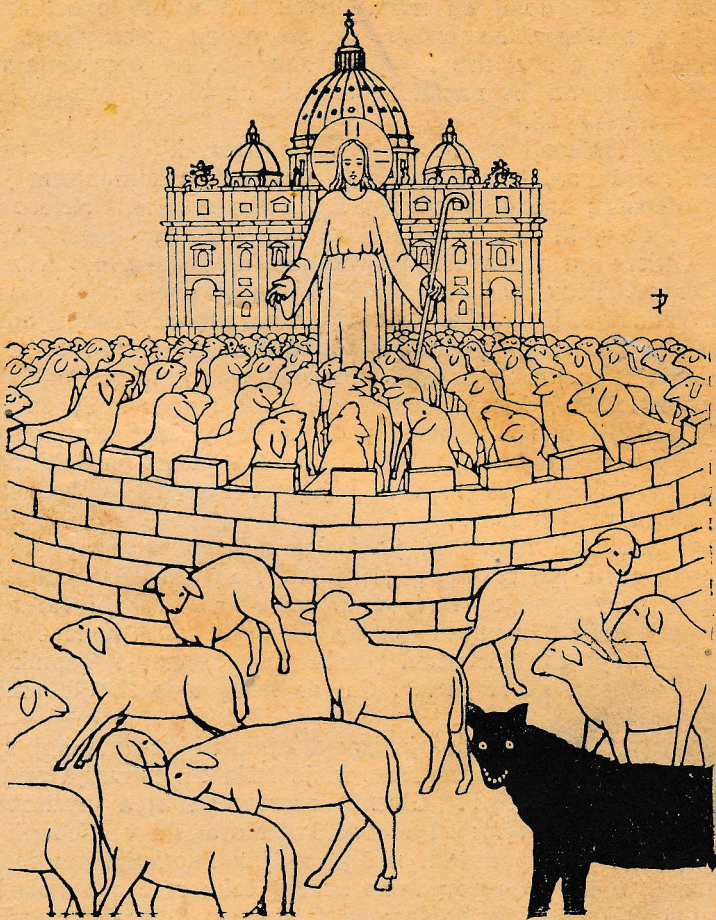
Vzemite v roke samo zadnje izmed njih, pa boste takoj spoznali njih vrednost. Na primer knjižico, ki je izšla 15. januarja pod naslovom „**Da bodo vsi eno...**“ Glasnik presvetega Srca Jezusovega na primer takole piše o njej: „Podobno kot Morawski v ‚Večerih ob Ženevskem jezeru‘, razlaga tudi naš pisatelj v neprisiljenem razgovoru med družbo, ki na Silvestrov večer skupaj čaka srečnega novega leta, da je edino katoliška cerkev prava Kristusova Cerkev, ter odgovarja na navadne napade proti nezmotljivosti papeža, proti takozvani nestrpnosti katoliške Cerkve itd. Ta mala apologetika na 32 straneh pove ob kratkem vse, kar mora katoličan vedeti, da temeljito odgovori na vsakdanje ugovore drugoverceev, ki nas v naši državi obdajajo.“

O drugi knjižici, ki je izšla 1. februarja, pa piše isti Glasnik: „**Boljševiška protiverska načela**“ (št. 77) je izredno koristna in sodobna knjižica. V kratki, lahko umljivi obliki so razjasnjena temeljna načela komunistov brezbožnikov, katerih paragrafi glede vere in protiverske propagande v šoli so dobesedno navedeni. To knjižico, (stane kakor vse druge samo 1 Din), naj dobi v roke vsak, ki je ogrožen od komunistične propagande. A kdo danes ni ogrožen od brezbožnega komunizma?“

1. marca je izšla mična knjižica o požrtvovalnem apostolu nekega predmestja o patru Linu, ki se je vsega žrtvoval za ljudi, o katerih

Poštnina plačana v gotov.

KNJIŽICE ŠT 76

Naslovna stran knjižice „Da bodo vsi eno...“

je bilo splošno mnenje, da ni nič z njimi in jih je boljša družba od rivala v predmestne barake. Pater Lin je prepričan, da so premnogokrat zato taki, ker se nihče za nje ne zmeni, ker so zapuščeni. „Pokaži jim srce, pravi, pa se ti bodo srca odprla.“ — Ta knjižica „Med volkovi“ je tudi otipljiv dokaz, kaj je zmožna storiti Kristusova ljubezen, ki gori v srcu preprostega pa ljubečega njegovega učenca.

Bere se ta knjižica kakor mična povestica, saj pa je končno tudi v resnici zajeta iz življenja.